

12. 6. 2006

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Čeká nás další změna zákona o vysílání?

Přechod z analogového na digitální pozemní vysílání, zahájený vládou 9. července 2001 přijetím usnesení o Koncepti přechodu na digitální rozhlasové a televizní vysílání v České republice, se dostává do další fáze. Dne 31. května totiž nabyla účinnosti novela zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání (zákon o RTV), jejímž cílem je zejména vytvoření podmínek pro digitální vysílání, a to v souladu s předpisy Evropského společenství.

Téměř celá odborná veřejnost se shoduje v tom, že samotné přijetí novely je pozitivním krokem, který konečně, po téměř pěti letech, skutečně otvírá prostor pro to, aby se i Česká republika zapojila do celosvětového procesu nahrazení přenosu analogového signálu kapacitně efektivnějším přenosem digitálním. Při podrobnějším zkoumání se však ukazuje, že ani květnová novela (vydána byla pod číslem 235/2006 Sb.) nevyřeší řadu dosud existujících problémů a přináší i některé další. Jedním z hlavních je její nesoulad s příslušnými předpisy Evropského společenství, na který poukazují zástupci regulátorů i komerční sféry.

Mezi nejčastěji diskutovanými otázkami novelizovaného předpisu, a to zejména mezi samotnými hráči na trhu (vysílateli, provozovateli sítí elektronických komunikací apod.) jsou pak tzv. „must-carry“, kterou v současné době upravuje zejm. § 54 zákona o RTV, tedy povinnost bezplatně poskytovat přenosovou kapacitu obcím či zajišťovat stanovený minimální rozsah programové nabídky, což může působit problémy zejména menším vysílatelům, či zákaz koncentrace provozování přenosové sítě a provozování vysílání (tj. např. telekomunikační operátor nemůže být současně vysílatelem podle zákona o RTV). Tato úprava se na první pohled může zdát logickou ochranou před monopolizací nejrozšířenějšího masového média v zemi, naráží však nejméně na dva problémy. Prvním je problém vyplývající z konvergence telekomunikací a vysílání. Zatímco v minulosti, v dobách zlatého věku telefonů, neměli telekomunikační operátoři ambice přenášet prostřednictvím svých sítí nic více, než hlas, dnes se i provozovatelé mobilních sítí ucházejí o možnost vysílat videosignál, a to prostřednictvím standardních mobilních technologií (typicky UMTS), ale i s využitím jiných moderních technologií, např. DVB-H, tedy varianty digitálního televizního vysílání přes mobilní zařízení. Právě uvedené omezení, vyplývající ze zákona o RTV, tak z trhu televizního obsahu vyřazuje velice silné hráče, kteří v blízké budoucnosti budou mít zájem (i prostředky) o rozšiřování vlastního (nebo licencovaného) obsahu.

Druhý problém zákazu spojení provozu sítě a vysílání v rukou jedné společnosti je spíše obecného charakteru. Všeobecně uznávaná koncepce ochrany hospodářské soutěže totiž směřuje k zákazu či postihu situace, kdy dominantní hráč zneužívá svého postavení. Zákon o RTV jde však jinou cestou a za nezákonný označuje dokonce již vznik dominantního postavení, resp. postavení sjednocujícího (a to na základě personálního či ekonomického propojení) provoz infrastruktury s vysíláním.

Kritika novely se dále opírá i o skutečnost, že předpis nedostatečně reflektuje aktuální technologický vývoj. Pomíjí totiž další významnou otázku, kterou je vysílání prostřednictvím internetu (tzv. IPTV či iTV). Nejde přitom o to, že by snad zákon měl přinést zásadní změnu v přístupu k regulaci (resp. neregulaci) internetu. Pokud se ale s touto otázkou zákon o vysílání nevyřadí, vytváří prostor k nejistotě o tom, zda či nakolik se povinnosti, jako je must-carry apod. mohou vztahovat i na IPTV a podobné služby.

Uvedenou problematikou i dalšími souvisejícími tématy se nedávno zabývala skupina Právo a regulace v rámci prvního projektu tzv. think tanku pod názvem Though Leadership Forum - Quo vadis, digitální televize (TLF), který v Praze organizovalo sdružení technologických podnikatelů TUESDAY Business Network. Mezi diskutujícími právními experty, zástupci regulátorů a průmyslu byli například Pavel Dvořák (předseda Rady ČTÚ), Michal Frankl (člen Rady ČTÚ), Jiří Šenkýř (člen RRTV), Vladimír Smejkal (rektor Vysoké školy finanční a správní), Martin Maisner (Rowan Legal), Zbyněk Loebel (CEAG), či Tomas Schollaert (kines böhmová & schollaert). Naznačené otázky, jichž se dotkli i účastníci TLF, naznačují, že se s úpravami zákona o RTV zřejmě nesetkáváme naposledy. Lze jen věřit tomu, že další

novela již přinese do českého právního prostředí takové normy, které nejen umožní, ale také podpoří rozvoj digitálního vysílání.

Mgr. Tomáš Nielsen
právník, [ROWAN LEGAL](#)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Smluvní autonomie vs. ochrana slabší strany v moderním kontraktačním právu](#)
- [Reklamáce vad stavby](#)
- [Časté právní mýty o kamerách na pracovišti](#)
- [Přijetí prohlášení viny a povinnost soudu vypořádat námitky poškozeného](#)
- [10 otázek pro ... Michala Pálinkáse](#)
- [Souhrn významných událostí ze světa práva](#)
- [Hodnotící dotazníky jako obchodní sdělení v kontrolním plánu ÚOOÚ pro rok 2026](#)
- [Implementace směrnice o transparentnosti odměňování v České republice](#)
- [Když zaměstnanec daruje krevní plazmu](#)
- [Konec „severních ateliérů“? Nový stavební zákon otevírá dveře k rekolaudaci ubytovacích jednotek na plnohodnotné byty](#)
- [Oceňování nemovitosti a přiměřená náhrada při zrušení spoluvlastnictví](#)